

elsősegély

*rejtegetni szeretem előle a fájdalmait.
 ameddig rajong, semmi sem mardossa,
 semmi nem gyötöri. tudja, hogy a világ
 gondjai nem a napi ügyeskedések piti
 győzelmeiből állnak. aki mindig csak
 megért, az ma is alul – marad. nem csak
 látszólagosan szeret a padlóra kerülni.
 nagyon érzékeny: minden gödörbe önként
 zuban, pokoli reményvesztettsége legalján
 úgy könyököl, arccal felém, hogy napokig
 nem tudom megszólítani. – nincs ragyogóbb
 látvány a szenvedésnél – két tenyerében
 tartja fehér arcát. ilyenkor rajongok érte
 leginkább, de némán, kegyetlenül, mégis
 lázasan. gyilkos örvények fenekére
 igyekszik így a tiszai ember.
 elsodor hitbű irrealitása: túl sokat takarít,
 felmos, hosszan fésüli a haját, beszárítja
 a fixaideáit. tanácsokat osztogat nekem:
 ha a mederfenékre érek,
 rúgjam el magam felfelé és kissé oldalra
 az erős tölcsérből.
 (miből gondolja, hogy bármit/bárkit is
 túl akarnék élni?)
 ezekben az időszakokban aggódom
 érte a legtöbbet. persze mindig tudja,
 mikor is kell tőlem elrúgnia magát,
 hogy túlélhessen. elfoglaltságokat keresek
 neki, próbálom lekötni. például iszapos
 apályokat dagasztok elé. az idejét sem tudom,
 mikor kezdett merülni a gyilkos áramlatokban.
 még észnél van. de ennek a folyómedernek
 valahogy tényleg túliszaposodott a feneké.*

címkézve

*nagy karriert csinálhatnék veled,
ragyogó sikert a rajongásaidból.
kirakatmutatóványt. lázálmos
luxus kurvaéletet, szűzzé piruló nagybalált.*

*zsibbad a szám a nyugalmadtól,
pangjon, liluljon le rólad,
hogy elrontani szeretlek folyton,
eltéveszteni, elpazarolni. gyönyörű vagy,
ahogy lesed a jöttöm, sírod a mentem,
köztes biztonságod gyönyörökre bontom.*

*köztes életünket közéletnek mondom,
elbukott esélynek, rohadó sorsnak,
erezett, ritka művészetnek. számolnak
az irigyek, elszórnak még a bátrak,
hinni kell veszettül, esni, veszni hittel.
szóba ma sem állni semmi haszonnal.*

basadékok vannak

*basadékok vannak a tudatomban. fekete lyukak.
világtalan, huzatos átjárók, csak lógotom bele
kiázott lábamat. színes kavicsok zubannak,
esnek át rajtam. semmi nesz, csobbanás, visszhang.
évmilliókat várok egy jelre. kikopik a létezés
tengelye egyetlen pillanat alatt. kizökkennek,
elgurulnak világi szerepeink. kutatok bolyongó
túlélők után. csak testi fájdalmaimon keresztül
vagyok képes belátni tébolyom mértékét.
szabadesésben pörgök le májusról októberre:
nyarunk legaljába, teliünk tetejére. bátor vagyok
az elhülyülésben, leleményes a depressziódban.*

*különös szereptudatot gerjeszt minden kétségbeesés.
önvédelem buzog a napi szabályban, igyekvésben,
igazolat csak az istenverés. féreglyuk bennem
a fegyelem: agyam penészes sajtusza.*

Útban hazafelé

KÜRTI LÁSZLÓ (1976) Mátészalkán élő költő, gimnáziumi tanár. A Debreceni Egyetemen végzett filozófia szakot. Legutóbbi verseskötete: *Alkalmi otthonok* (2007).